Ч. 209 Второк 19 Вересня (1 жовтня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові щодня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вибори з міст і палат торговельних.

Нинї відбувають ся вибори з міст і будять не меншу цікавість як і вибори з курії громад сільских. Здає ся, що й сї вибори принесуть також деяку несподіванку. Підчас акциї виборчої проявили були сим разом і міста трохи більше руху, в котрім показалась була аґітация в напрямі певного рода независимости і нїби то скріпленя елементу міщаньского добірнїйшими силами. О скілько сї змаганя удадуть ся, побачимо, але здає ся, що не настануть великі зміни, хоч, як кажемо, може й тут не обійде ся без якоїсь несподіванки.

Що у Львові лагодить ся на таку несподіванку, заповідають порозліплювані у місті плякати, котрі характеризують заколот серед горожан столицї. О скілько доси видко, мають у Львові найбільше шанс ті самі посли, що були доси іменно др. Бернард Ґольдман, Михайло Михальский, Тадей Романович і др. Фр. Смолька. В суботу однакож порозліплювано плякати, котрі взивають Львовян, щоби віддали свої голоси на кн. Адама Сапігу, котрий перепав при виборах з курії громад сільских в Перемискім. Ми не входимо в то, хто порозліплював ті плякати і в якій цїли, а хочемо лиш зхарактеризувати дану ситуацию. Кн. Адам Сапіга, душа торічної вистави краєвої, котрому міста зложили з вдячности адресу з підписами становлячими книгу, як кажуть, на кілька метрів грубу, перепав при виборах з курії сільскої і мусїв зробити місце селянинови, котрому певно нїколи й на думку не прийшло, щоби він заняв місце по кн. Сапізї. Не входимо в то, яка була тому причина, що кн. Сапіга перепав; то одно можемо лиш сьміло сказати, що польске stronnictwo ludowe і сполучені з ним рускі партиї не можуть величати ся сею побідою; она була для них такою самою несподіванкою, як і для цїлого краю. Сьвіт однакож не звертає на причини, не шукає за ними, а дивить ся на сам результат, і длятого то факт, що кн. Сапіга перепав, зробив так велику сензацию в краю. Прихильники і противники кн. Сапіги мусїли зарівно питати: чи се єсть доказ вдяки за заслуги около вистави краєвої? Дехто у Львові, видко, хотїв направити то лихо кандидатурою князя з міста Львова; чи щиро, чи не щиро, в то не входимо, але так то виглядає, як бы Львів мав то направити, що Перемисчина попсувала. Поставлено отже кандидатуру кн. Сапіги. Питаємо тепер, що вийде з того, коли кандидатура ся перепаде й у Львові? Неудачу в Перемисьчинї можна би ще оправдувати, але у Львові вже би трудно. Тимчасом нинїшні ґазети польскі оголошують таку телєґраму кн. Сапіги:

„Прошу усильно недопустити ставленя моєї кандидатури, і оголосити, що нїгде мандату не прийму. Коли-б я був хотїв, то були-би мене вибрали в окрузї перемискім. — Адам Сапіга“.

Gaz Narodowa, котра подала сю телєґраму, не подає, до кого, на чиї руки була она вислана, але мимо того не маємо причини не вірити в її правдивість. Єсть она з двох причин характеристична: раз каже, що кн. Адам Сапіга не кандидує у Львові і не хоче бути тут вибраним, ба каже, що нїгде мандату не прийме, иншими словами, що усуває ся від житя політичного, а відтак, роз'яснює нам несподіванку виборів в перемискім окрузї. Коли-б він був хотїв, то там були би єго вибрали, а що не хотїв, то вибрано селянина Новаковского. Се становище кн. Сапіги супротив виборів з курії громад сільских в Перемисчинї ставить результат виборів трохи в иншім сьвітлї і відбирає єму тої ваги, яку можна було приписувати в першій хвили.

В виду повисшого заявленя кн. Сапіги не можна вже числити ся з єго кандидатурою у Львові, а що й другі кандидати, як редактор Kur. Lwowsk-ого Ревакович і радник маґістрату Лишковский, заявляють також, що не приймуть мандату, то можна сказати, що будуть вибрані давні посли.

Що-до виборів з инших міст то мабуть не зайдуть також великі зміни, а вже, здаєсь, найменше в містах рускої части краю. Серед Русинів по сих містах показує ся дивна апатия. Крім одного Стрия не чути нїгди о якімсь руху виборчім межи Русинами по містах, хоч би вже не для переведеня свого кандидата а для показаня того, що Русини суть в них також чинником, з котрим треба числити ся. А преці Русини бодай в деяких містах становлять досить значний процент населеня. Стрийскі Русини в спілцї з деякими Поляками ставлять окрему кандидатуру о. Бобикевича, а характеристичне єсть, що коли Kur. lwowski при виборах з громад сїльских став по стороні деяких руских кандидатур, о сїй кандидатурі відозвав ся неприхильно. Кандидатом в Стрию єсть дотеперішний посол др. Фрухтман. В инших містах суть слїдуючі кандидати: Броди — Октав Саля; Дрогобич — Леонард Висьнївский; Ярослав: — Володислав Яль, проф. Рихлик і Квятковский; Коломия — Стан. Щепановский; Новий Санч — др. Юліян Данаївский і п. Знамирівский, війт з Криницї; — Ряшів: нотар Іван Поґонов-

---

1)

Набір пальмового олїю.

(З польского. — Гайоти).

I.

В приватнїй комнатї одного з аґентів купецких складів на острові Фернандо По [1]), при столї вкритім поплямленою, червоною скатертию, сидїло двох мужчин занятих живою розмовою.

Старший блїдий з лицем довгим, вузким, обрісшим заличками блїдо-рудої краски, говорив по анґлійски з малою примішкою ішпаньских слів, другий двайцятилїтний чорнявий, з смаглявими енерґічними чертами, говорив по ішпаньски, з малою примішкою анґлїйских слів.

Оба розуміли ся знаменито.

Перший був сам аґент купецкого складу мастер [2]) Давид Іджерлї, другий дон [3]) Енріке Саролля, що перебував на острові ледве від кількох місяців яко турист-маляр і розслїджував місцеві типи.

Тека молодого маляра мусїла бути вже дуже добре засмотрена, судячи з ревности, з якою віддавав ся своїй артистичній роботї, так незвичайний в африканьских кольонїях.

Бачено єго що день, як з величезним парасолем і рисівничими приборами виходив за місто Санта Ізабель і пропадав на кілька годин, певне не для чого иншого, лише щоби рисувати доохрестні краєвиди. Однако найбільше мусїли єго цікавити характеристичні впрочім стати засланців з Куби, бо рисував їх одного по другім і відвідував в тій цїли майже кождого дня їх нужденні хати та проводив там довгі години.

Але нїхто з европейскої кольонїї, що мешкав в містї Санта Ізабель, не міг похвалити ся, щоби бачив бодай один рисунок дон Енріка, мимо того, що молодий маляр був, як здавалось, дуже щирий, понавязував скоро товариські зносини як з Ішпанцями так і з Анґлїйцями і охотно оповідав кождому о своїй артистично-подорожничій вдачи, котра мала ще в дитиньстві тим обявляти ся, що не хотїв учити ся, утїкав кілька разів з дому і дуже журив тим своїх родичів, спокійних купцїв Валенцких. Він і признавав ся цїлком добродушно до того, що єго уважали все за дурноватого, чому всї легко вірили, бо треба було бути дійстно не сповна розуму, щоби приїздити до Санта Ізабель на артистичні студиї.

Доси приїздили тут люди хиба на те, щоби продавати джін [1]), купувати пальмовий олїй або управляти какао.

Але — очевидно — кождому вільно займати ся тим, що єму найбільше до вподоби — отже нїхто не завертав собі надто голови дивацтвом пана Енріка, а всї любили єго, бо хоч сам пив не богато, то охотно частував других і здавало ся, що мав гроші.

Як Анґлїйцї так і Ішпани говорили о нїм, що він „добрий хлопець“. — Лише трохи дивували ся, що він сподобав собі товариство мастера Давида Іджерлї, котрий не тїшив ся найлїпшою славою, а для великої мірности в уживаню води і мила називали єго загально „брудним Давидком“.

Але ще більше здивувались би всї ті, що знали усьміхнене все весело, майже невинно лице дон Енріка, колиб були могли побачити сидячого при столї, вкритім брудною червоною скатертию, в приватнїй комнатї Давида Іджерлї, сам на сам з блїдим аґентом.

Не було в тім лици нї тїни веселости а ще менше невинности. Брови насупив, немов від великого напруженя, а всї нерви єго смаглявих черт дрожали єму так само, як дрожав голос, котрим питав, ведучи розпочату розмову:

— Отже завтра! завтра вечер!... Певне?

— Перед двома годинами вернув з Калебару мій слуга — відповів Анґлїєць, на око

[1]) Остров в Атлянтїйскім океанї недалеко від західного побережа Африки, званого Камеруном. Сей остров належить до Ішпанїї і там висилає ішпаньске правительство полїтичних переступників з острова Куби в Америцї.

[2]) Мастер (анґл. слово) — пан.

[3]) Дон (ішпаньске слово) — пан.

[1]) Ялївцева горівка.

ский і професор др. Розенблят з Кракова; Самбір — др. Чижевич і рад. суд. Слотвиньский (против сего внолано протест до центрального комітету); Станїславів — Є. Ексц. др. Білїньский; Тернопіль — др. Тадей Німентовский і адв. др. Тшцїнецкий; Тарнів — др. Рутовский, др. Стец, др. Вайгінґер, др. Вільковский і п. Зелиньский. В Кракові на три мандати: др. Лев Хшановский, др. Генрих Йордан, др. Ферд. Вайґель і Іван Роттер.

З палат торговельних кандидують: у Львові — др. Мархвицкий; в Кракові — др. Арн. Раппапорт; в Бродах — др. Мавр. Розенпток і адвокат зі Лзова др. Натан Левенштайн.

Перегляд полїтичний.

В Празї відбуло ся вчера віче Молодочехів, в котрім взяло участь 1670 людий. Ухвалено дві резолюциї: Одну, в котрій оказано, що доси нема причини зміняти становища партиї; другу, в котрій веденє тактики партиї полишає ся клюбови посольскому, однакож з тим обмеженем, що коли-б клюб хотів пактувати з правительством, то може то стати ся лиш за відомостию і призволенем загальних зборів партиї. Сю другу резолюцию ухвалено всіма голосами против чотирох.

З Відня доносять, що там сподївають ся в середу приїзду всіх членів нового кабінету. Того-ж дня буде оголошене їх іменованє, а до іменованя дра Білїньского мінїстром фінансів буде додане, що він має сповняти також аґенди мінїстра для Галичини.

До Köln. Ztg. доносять з Петербурга, що як з одної сторони камариля двірска стремить до річий зовсім незвістних і противних воли царя, так з другої сторони неспокійні ґрупи росийского сьвіта полїтичного визначили собі широкі цїли національні і лїберальні і помежи ними настав великий рух." Незадовго буде можна почути о тих елементах.

У Франциї заносить ся знову на кризу кабінетову. Від кількох днів ходить чутка, що кабінет Рібота має уступити, а его місце займе Констан; він мав сказати, що дасть собі раду з социяльною демократиєю, скоро вибори віддадуть ему під его розпорядимість.

Новинки.

Львів дня 30 вересня 1895.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував титулярних радників Двора: Ів. Гільда радника Намістництва у Львові і Казим. Лясковского управителя ц. к. староства в Кракові, радниками Двора. Дальше іменував Є. В. Цїсар титулярного радника Намістництва старосту в Станїславові Володим. Хондзиньского і старосту в Бялій Юр. Пивоцкого радниками Намістництва у Львові та надав старостам: Павл. Свитальскому в Дрогобичи і Льву Куриковскому в Величцї титул і характер радників Намістництва. — П. Мінїстер внутрішних справ іменував секретарів Намістництва: Фр. Селецкого, Володим. Яроша, Фр. Паловского, Ром. Шимановского і Ант. Вибрановского старостами, а комісарів повітових: Ант. Райнера, Болесл. Щербиньского, Юл. Цулявфа, Йос. Бродницкого, Тад. Бобжиньского, Жигм. Пятруского секретарями Намістництва в Галичинї.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс ц. к. комісарів повітових: Винк. Поля з Жидачева до Львова, дра Петра Добряньского з Самбора до Домбровоï, Ів. Винярского з Теребовлї до Золочева, Стан. Коритовского з Золочева до Львова, Мих. Торского з Тарнобжеґа до Старогоміста, Володим. Криницкого з Кольбушовоï до Снятина, Єрон. Заградника з Городка до Львова, Йос. Лянґого з Старогоміста до Сянока, Север. Землера з Бродів до Городка; ц. к. концепістів Намістництва: Юст. Шведицкого з Новоготоргу до Теребовлї, Казим. Ястшембского з Долини до Кольбушовоï, Теод. Торосевича з Борщева до Бережан, Болесл. Песьвятовского з Рудок до Збаража, Жигм. Рудницкого з Рави до Жидачева, Викт. Маковецкого з Станїславова до Бродів; ц. к. практикантів концептових Намістництва: Андр. Гофмана з Бережан до Борщева, Тад. Гординьского зі Львова до Долини, Стан. Токаря з Снятина до Новоготоргу, дра Вит. Рубчиньского зі Львова до Рави, та призначив ц. к. концепіста Намістництва Стан. Порта до староства в Тарнобжеґу а Конст. де Льожа до староства в Рудках.

— **Пращанє кн. Маршалка в Видїлї краєвім.** Оногди на радї Видїлу краєвого попращав ся Маршалок краєвий кн. Евст. Сангушко з членами Видїлу, підносячи, що опускає своє дотеперішнє становище. Князь подякував зібраним членам Ради за поміч, якої дізнав від них в часї свого урядованя. Члени Видїлу попращали сердечно уступаючого Маршалка. В суботу перед полуднем попращали кн. Сангушка урядники Видїлу краєвого, в котрих імени промовив радник краєвого Видїлу др. Йосиф Екельский.

— **Холера.** Дня 27 вересня занедужала в Тернополи на холеру одна особа, одна виздоровіла, а в лїченю лишило ся пять осіб. — В Острові, тернопільского повіта занедужали три особи. Одна вскорі умерла, в лїченю лишило ся дві. — В Буцневі, тогож повіта, умерла одна особа, в лїченю остало дві. — В Стоянові, каменецкого повіта, лучили ся послїдними днями ще два случаї смерти на холеру, так, що доси умерло там на сю попесть троє людий.

— **Під кіньскими копитами** найшла смерть перед кількома днями в Перемишли 18-лїтна дівчина Мария Крута, дочка зарібника. До того нещастя прийшло в той спосіб: Панї Ґрафова, жінка висшого офіцира, їхала верхом львівским трактом від кріпостних воріт до міста; тою самою дорогою перед Ґрафовою ішла Мария Крута, а за Ґрафовою їхали вози. Ґрафова не уміє їздити на кони, отже замість здержати або повернути коня, в'їхала на дівчину. Дївчина упала на землю, а кінь ударив еї підковою в голову. Повалена стратила зараз память, а на другий день умерла. В тій справі заряджено вже карне слїдство.

— **Фальшівники гроший.** З Будапешту доносять: Поліция викрила шайку фальшівників гроший, котрі підроблювали з олова корони і ґульдени. Доси увязнено двох з шайки: комнатного маляра Дуду і слюсара Діоседія, а прочих членів мають також арештувати. Власти суть також на слїдї другої шайки, котра вже від кількох лїт підроблювала купони від різних вартістних паперів.

недбало, але і его вузкі, безкровні губи трохи дрожали. — Пароход єсть там і позавтра рано буде в нашій пристани.

— Богу дякувати! Отже забираємо ся до дїла без страти часу?

— А маєте вже всї гроші?

— Атже я вам вже казав, що найдійшли послїдним пароходом.

— Я їх не бачив.

Маляр отворив лежачу при нїм на столі коробку одну з тих, в яких артисти носять звичайно свої прибори. Але не було в нїй ні слїду красок, лише мала, деревляна, зелїзними обручиками сбита скриночка.

Коли дон Енріко відчинив еї, блиснула коробка золотом новеньких анґлийских суверенів, а блиснула так заразливо, що мутні очи аґента, прислонені білими віями, запалили ся від неї немов два горючі вуглї.

— Тут єсть два тисячі фунтів штерлїнґів — сказав голосно Саролля. — З хвилею, коли ви...

Аґент перервав ему, оглядаючи ся тревожно.

— На Бога! — шепнув. — Не говоріть так голосно, дон Енріко. Стіни мають уха.

— Будьте спокійні! Я виріс в таких відносинах, що учать вистерігати ся. Я хотів вам лише ще раз повторити, що з хвилею, коли послїдна бочка нашого набору буде безпечно лежати під покладом корабля, то ся коробка стане вашою власностию.

— Не моєю, не моєю — відповів скрививши сь брудний Давидок. Найбільшу часть забере капітан.

— То вже не моя річ. Ви з ним годили ся.

Аґент помовчав хвилю, в котрій молодий Іспанець не спускав з него ока, стараючи ся вичитати укриті гадки, що снували ся під тим вузким чолом покритим губковатою шкірою.

— Отже кілько їх всїх? — спитав Іджерлї.

— Пятнайцять.

— Якто пятнайцять? Ви говорили, що чотирнайцять!

— Так. Але вчера прийшов до мене старий Кастільльо. Ми на него не числили, бо хорував смертельно. Однако виздоровів... Я не міг его убити відмовою і обіцяв ему.

— Дуже ґарно. Але то зміняє умову!

Дон Енріко кинув ся неспокійно. Судорог незвичайної погорди, а заразом страху перебіг ему по лици.

— Пане Іджерлї! — крикнув — то не годить ся! Уважайте, можете перетягнути струну. Від трех місяців, як я віддав ся у ваші руки, визискуєте нас без милосердия. Ви то дуже добре порозуміли, що торгуєте товаром, на який нема цїни, бо свободою і житем людским, ставите що раз більші вимоги! Але чи ви застановили ся над тим, що можете поставити такі, які перейдуть мої средства. На ті послїдні кількасот фунтів моя мати продала свої дорогоцїнности. Чесне слово вам даю, що то, що тут бачите, то всьо, всьо чим можемо розпоряджати. Ви ґарантуєте дорогу лиш до Боуни[5]. А звідтам що? Чи маємо там всї я голоду померти в тих болотах! Як-же ми дістанемо ся до дому, коли ви давите з нас послїдний гріш?

— Мій любий пане — відповів холодно аґент. — То всьо дуже високі чувства, на котрих я не розумію ся. Я простий чоловік інтересу! Коли беру ся за яке дїло, то длятого, щоби менї оплатило ся, або бодай щоби менї вернуло ся то, що я видав. Тут наражую моє становище, моє імя.

[5] Місцевість при устю ріки того назвиша, на західнім побережу Африки, віддалена від Фернандо По о 24 години плавби.

Молодий маляр подивив ся на него таким оком, який девятьдесять девять пересїчних людий уважало би ударом в лице. — Але пан Давид Іджерлї був тим сотним непересїчно вирозумілим, коли іде о зиск і цїлком не гніваючись говорив дальше:

— Зрозумієте, що за першою тїнью підозріня треба би менї покинути Фернандо По і моє становище. Отже мушу мати хоч тілько, щоби в такім случаю можна розпочати де инде інтерес на власну руку. Я вас завірюю — тут знизив голос і говорив майже пошепки — що не бажаю собі запізнати ся з тутешною вязницею і що моя лична свобода дорожша менї як зависимість цїлої Куби. Атжеж то цїлком ясне і справедливе.

— Що до першого то нема сумнїву — відповів молодий чоловік з погордою. Однако я гадаю, що два тисячі фунтів штерлїнґів то цїлком приличне щось на початок і що ви при своїй проворности мусїли добре забезпечити ся та крім трохи клопоту нїчого не ризикуєте.

Давид Іджерлї погладив з вдоволенем свої вогковаті, рідкі залички.

— Всього нїколи не можна передвидїти — відповів. — А моє ризико лежить в тім непередвидженім.

— А навіть колиб і так було — підхопив живо тамтой — то прецї на то згодите ся, що один більше або менше не може нїчого змінити в тій справі. Отже ви могли би що найбільше жадати покритя вартости одної порожної бочки. Кількож то коштує? Два штерлїнґи? Три? То цїлком справедливо і я доложу вам їх з приятностию.

Говорив скоро, розгорячений, але все з тою погордою, котрої цїлком не старав ся укривати. Пан Іджерлї не звертав з своєї сторони нїякої уваги на неї.

— Перепрашаю вас — сказав. — То цїлком не так, як вам здає ся. Поводженє того

— **Добрий син.** В Лаиканах коло Новоселиції убив син рідного батька. То було дня 24 с. м. Максим Данилевич, 26 літний мужчина, напав свого батька, 72 літного старця і жадав від него 4.000 зр., що були сховані в скрини. Батько вагав ся видати гроші. Тоді син схопив сокиру і розчерепив старому голову, так, що той зараз номер. Потім забрав гроші і утік. Тисячку найшли відтак люди на земли; мабуть убийник спішив ся і згубив.

— **Вплив лісів на залюднене краю.** В наукових кругах вже нераз займали ся впливом, який безперечно ліси мають на заселене краю. В послідних часах порушено то питане у Франциї. Трийцять департаментів, в котрих винищено цілковито ліси, стратили від послідного спису людий в 1886 року не менше як 80.000 мешканців. Сьміло можна правом природи уважати слова: Коли долина має бути залюднена, повинні в горах бути відповідні ліси, бо залісені гори хоронять людий від усуваня ожеледців, котрі роблять звичайно богато шкоди і утримують певну мірну вогкість воздуха і т. ин. А як не стане дерева, то рільник опускає свое давне місце і посуває ся дальше і дальше; через що околиці змінюють ся в пустині. То само діє ся в декотрих околицях Африки і Азиї, а середна часть Азиї залюднює ся з кождим днем більше, причиною чого не є тілько зелізниця, котру тепер будують через Сибір, але й богато инших. Після докладних обчислень, виносять шкоди, які роблять повени у Франциї, 89 мілионів франків річно. Коли-б отже гори Альпи і Піреней були відповідно вкриті лісами і не було повений, то край зискав би річно около 80 мілионів франків, що рівнає ся удержаню 100.000 селяньских родин, котрі в теперішних обставинах попадають в руїну.

— **Циганьска вдяка.** В однім селі приніс циган свого хорого хлопця до чоловіка, о котрім ішла слава, що вміє від всякої слабости лічити. І справді сей чоловік дав хлопцеви якийсь напиток, від котрого хлопець видужав. Батько дуже тішить ся і хоче показати свою вдячність. За якийсь час приводить він до сего чудотворця коня, правда не дуже доброго та й не дуже гарного, але звідки ліпшого взяти, коли циган бідний. Чудотворець приймає коня, а циган вандрує в иншу сторону. Кілька день потім прийшла поліция до того чудотворця по коня: циган не знав, як показати свою вдячність, а що був бідний, то вкрав коня для свого добродія.

— **„Свищи одинайцяту!“** В одній місцевости ахеньского округа в Німеччині, загнївав ся бурмістр ліберал на одного нічного сторожа, що голосував на католика, отже постановив виповісти ему службу. Коли ночию вертав з пиварні до дому, стрітив того сторожа на улици і заявив ему, що стратив службу. Сторож найспокійнійше здоймав пищалку, завісив ей зачудованому бурмістрови на шию і сказав: „Добре пане бурмістр; я свистав вже на десяту годину, а ви собі дальше свищіть одинайцяту!“

— **Злосливий жарт** зробив в Парижи в театрі „Ґаіте“ артист Німе своему товаришеви Румен. В одній ситуациї приходить в третім акті сцена, в котрій Румен прикладає з розпукою руки до лиця, стоїть хвилю непорушно, а відтак обертає ся до публики і показує свое бліде, засумоване лице. Щоби дійстно виглядати блідим, Румен звичайно потягав лице непостережено лежачим на столі пендзлем з пудром. Отже Німе підсунув ему замість пензля з пудром, пензель обсипаний вуглем. Можна собі подумати, як виглядало лице Румена, коли він обернув его до публики. Цілий театр аж затряс ся від голосного сьмиху, але Румен присяг, що зімстить ся на своїм товаришу і зробить ему колись ще злосливійший жарт.

— **Хіньска чемність.** Ліпшого доказу про хіньску чемність, як слідуючий лист, мабуть не треба. Лист сей писав редактор одної хіньскої ґазети своему дописувателеви і звиняє ся в нім задля неприняття статї. В докладнім перекладі лист той звучить: „Дивись на твого слугу, що лежить Тобі в ногах. Я кланяю ся Тобі і благаю від Твоеї милости, щоби Ти позволив мені жити і промовити. Твій поважаний манускрипт зволив сьвітлом свого величавого змісту нас осьвітити. З одушевленем ми прочитали его. Присягаю при тлїнних останках моїх предків, такого гумору, такого патосу, тілько глубоких думок я ще ніколи не читав. З страхом і трепетом відсилаю сей манускрипт. Бо коли-б я хотів оповістити той скарб, котрий ти мені присилаєш, то цїсар дав би наказ, що можна вже таке поміщувати, котре рівнає ся Твої рукописи. А коли хто, як я, знає літературу, то він переконаний, що за 10.000 років не появить ся нічого так доброго, як твоя рукопись. Тому відсилаю тобі Твое письмо. Прошу 10.000 разів о Твою милість. Вір мені, моя голова лежить в Твоїх ногах; роби з нею що хочеш. Твоїх слуг слуга“. Нераз заходить потреба і в нас так відповідати образливим дописувателям: все дуже гарне, але простіть, що годі друкувати.

— **З зависти** напали селяни в Пояна-Штампі (під Червівцями) Петро Кіпер і Дьордій Васілюц 19-літного паробка Аксентія Пілуґа і так его тяжко побили, що він слідуючого дня помер. Убийників увязнено.

— **Людвик Пастер,** французкий учений, що винайшов спосіб щіпленя скаженини, помер в Парижи. Пастер мав 73 літ. Перед вісьмома днями дістав апоплектичного удару і в наслідок того помер.

Телеграми.

Відень 30 вересня. На зазив віденьскої ґазети робітничої виступило вчера перед полуднем на улици Рінґштрасе множество робітників з жінками і дітьми та устроїли собі прохід без всякої демонстрациї.

Великий Варадин 30 вересня. Тіша заявив, що не думає уступати з життя політичного. Виборцї зробили ему велику овацию.

Будапешт 30 вересня. Ліберальна партия постановила піддержати закон о свобідним виконуваню релігії в давнім его змісту, а закон о рецепциї жидів приняти в тексті уложенім палатою.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ год

Відходять до

	Посьпішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Поїзди особові зі Львова **відходять** до Брухович (від 12 мая до 10 вересня в будні дни) 3·20;

Брухович (від 12 мая до 10 вересня в неділї і сьвята) 2·26;

Зимної-води (від 12 мая до 10 вересня) 3·45

До Львова приходять з Брухович (від 12 мая до 10 вересня включно) 8·25.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він ріжнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год. на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

інтересу завесить від як найбільшого поспіху. Тота одна бочка продовжить роботу о кілька хвиль завтра і о кілька хвиль позавтра. Часто досить одної мінути, щоби всьо пропало. Проволока, мій дорогий пане, проволока в таких случаях мусить оплачувати ся на вагу золота.

Дон Енріко стискав судорожно зелїзні обручики скриночки. Кров в нїм грала, горяча кров сява полудня, готова кождої хвилї вибухнути лявою обуреня і облити того блїдого, холодного Анґлійця, котрий — здавалось — навіть не догадував ся, з яким вибуховим материялом мав до дїла.

— Остаточно кількож хочете? — спитав малар, схаменувшись.

— Анґлїєць подумав хвильку:

— Всьо разом зваживши, жадаю 500 фунтів штерлінґів доплати. То мое послїдне слово!

Молодий чоловік зірвав ся раптовно, похилив ся через стіл і наближаючи свое лице блїде — тою страшною блїдостию розяреня, котра надає смаглявим людям відтїнь розпаленого на блїдо заліза — до лиця Анґлїйця, котрий трохи подав ся, шепнув придавленим голосом:

— Послїдне слово! На Бога! Добре буде послїдне! Але инакше ніж тобі здає ся, ти підла пявко! Ти нас не знаєш! Не знаєш людий, як ми, рішених на всьо! Можемо згинути, але й ти згинеш з нами! Коли не уступиш, піду просто звідси до ґубернатора! Скажу ему всьо! Им нещастним вже нічого гіршого не може стати ся — а о себе не дбаю. Тут була моя ціль, моя задача. Не виповню еї, не дбаю о житє. А що до тебе Давиде Іджерлї, то тутешні власти будуть знати, як з тобою розправити ся!

Давид Іджерлї посував ся заєдно взад з кріслом перед наступаючим на него молодим загорільцем, аж найшов ся на другім кінци стола. — Там встав і витягаючи перед себе безкровї, брудні руки, почав говорити:

— Поволи, поволи! Дон Рафаил Ферронда!...

Почувши се імя молодець задрожав і мимохіть оглянув ся на добре замкнені двері і на вікна комнати.

Але Анґлїєць говорив також дуже тихо, а радше шепотів, шепотом подібним до сичення гадини.

— Забуваєш, дорогий молодче, що й я маю язик в губі, а ноги довші від тебе. Можу ще скорше бути у ґубернатора і сказати ему, ким есть властиво дон Енріко Саролля, які образки приїхав він тут малювати і з якою фарбою зголошував ся до мене. Твій донос вийде на месть за те, що я тобі не дав підкупити ся. А як гадаєш, дон Рафаил, кому скорше повірить ґубернатор: чи менї, спокійному представителеви поважної анґлїйскої фірми, чи тобі, що підшив ся під чуже фальшиве назвище, синови бунтівника і карного поселенця?

Гнучка стать молодого Іспанця вигнула ся, як вигинає ся до скоку хребет голодної пантеры. Зпід мясистих червоних губ, підтягнених в гору судорожним дрожанем, лищали страшно білі зуби. Здавало ся, що кождої хвилї кине ся на Англичанина, котрий заздалегідь стискав поруче крісла, готовий до оборони.

— Підлий.... підлий.... сичав Енріко инакше Рафаил. — Але Біґми, ти перечисляв ся, обманнику. Докази! Ти забув о доказах, злодію! А твій власноручний лист, що писав до мене перед місяцем?... Там дуже ясні слова.... они цїлком можуть всякого пересьвідчити, що ти готовий був дати менї тої фарби. Га!

Англичанин мовчав. Правда! забув о листі. — І як він міг бути так необережний. Вправді тоді не могли инакше порозуміти ся, а треба було конче спішити ся, але все таки!...

(Дальше буде)

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

Найдешевше жерело закупна в Галичині

☛ також на рати. ☚

На теперішну пору надійшли вже великі транспорти диванів, хідників, диванів для їдальней і комнат дитинних, стінних, церковних і перед престоли. Надто портиери вовняні, занавіси коронкові, колдри, коцики до подорожи, дери на коні і санки, вкінци капи на ліжка і столи по дуже низьких цінах.

Великий вибір правдивих диванів перских і смирненьских. Задивляючо дешеві артикули декорацийні хиньского і япаньского виробу.

Щоденно одержуємо нові посилки до ріжних відділів нашого маґазину, як прим. блюзки, костюми, шляфрочки, капелюші дамскі і дитинні, плащики, суконки дитинні і убраня для хлопчиків, біле Єґера, вироби волічкові, рукавички, панчохи, кальоші росийскі, парасолї від дощу, артикули футряні, як зарукавки, ковнїрі, шапочки, коронки, встяжки, воальки і т. д.

П. Т. Войсковим, державним і приватним урядникам також пп. властителям дібр. оо. духовним і учителям **улекшуємо закупно запроваджаючи часткові сплати.**

Цїнники gratis i franco. 83

Листи і замовленя просимо адресовати:

До заряду Віденьского маґазину

„Au Louvre"

у Львові, площа Капітульна число 3.

С. Спітцер у Віднп

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджения для стаен і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для Галичини і Буковини

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

Інсерати

(„оповіщеня приватні") як для „Народної Часописи" так також для „Газету Львівскої" принимає лиш „Бюро Дневників" **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з переплnвом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентіляторн. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

Поручає ся 9

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.